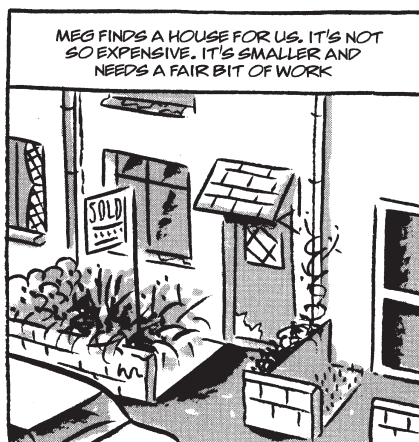
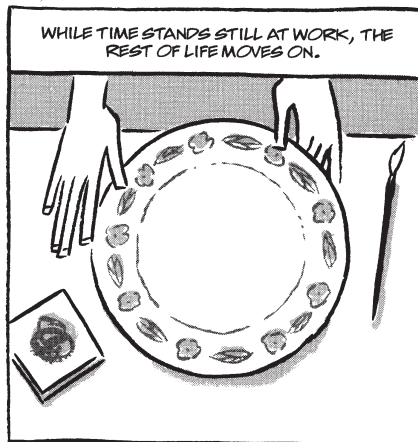

Andi Watson ja Euroopan valloitus

©Andi Watson

Watson kuvailee mielellään muutostiloja.

Otto Sinisalo

Pitkään yhdysvaltalaisilla vaihtoehtosarjakuvamarkkinoilla töitään julkaissut Andi Watson on löytänyt Euroopasta uuden yleisön. Sarjakuvamaanibuumin myötä brittiläisen Watsonin tarkkanäköisiä ihmissuhdetarinoita käännetään nyt muun muassa ranskaksi, italiaksi ja espanjaksi.

Watsonin tuorein albumi Little Star (Oni Press) on kuvaus isyydestä. Päähenkilön epävarmuudet tyttärensä suhteen peilautuvat Watsonin tutulla minimalistisella tyyllillä kuvittamia kosmisia pohdintoja vasten. Piirtäjä, itsekin pienen tytön isä, tunnustaa tarinan omaleimallisuuden.

”Mielestäni on olennaista, että tarinassa on ainakin hitunen jotain henkilökoh-

taista, jota tekijä haluaa tutkia. Jos mitään sellaista tarinan ytimessä ei ole, on turha odottaa kenenkään välittävän siitä.”

Little Star ilmestyy syyskuussa Ranskaksi Editions ça et là -kustantamon julkaisemana. Verrattain uusi kustantamo julkaisee pääasiassa käännöksiä englanninkielisestä vaihtoehtosarjakuvasta mutta myös muun muassa Pentti Otsamo.

”Kustantaja Serge Ewencyk tietää paljon englanninkielisestä sarjakuvasta ja haluaa tuoda sarjakuvia, joista todella pitää ranskalaisille markkinoille. Kustantajan tietämys ja innostus ovat olleet hämmästyttäviä.”

Watson tiedostaa Iso-Britannian sarjakuvan alennustilan. Kuten monet muutkin brittiläiset sarjakuvantekijät, hän on

hakeutunut yhdysvaltalaisen ja eurooppalaisten kustantamojen siipien suojiin.

”Britanniassa ei ole juurikaan kanavia saada töitään julkaistua. Jos haluaa luoda minkäänlaista uraa, pitää suunnata Yhdysvaltoihin tai manner-Eurooppaan. Satasivuinen, mustavalkoinen sarjakuvamaan on muuttanut todella suosituksia mantereella, Saksassa, Italiassa, Espanjassa. Se tekee helpommaksi saada julkaistua persoonallisempia töitä. Britanniassa on myös vähemmän sarjakuvakauppoja ja siten vähemmän indie-sarjakuvaa myynnissä. Vastaavasti myös lukijoita on vähemmän. Murto-osa lukijoistani on brittiläisiä. Tavallaan se on turhauttavaa. Tein tietoisien päätöksen käsitellä teemojani brittiläisittäin, mutta maassa on hyvin vähän potentiaalisia lukijoita. Työlläni on todennäköisesti Ranskassa suurempi lukijakunta, mikä on fantastista. Toisinaan se tuntuu hieman oudolta, mutta kenties tämä heijastelee sarjakuvieni teemojen yleismaailmallisuutta.”

Amerikan markkinoiden armoilla

Euroopan menestyksestä huolimatta Watsonin sarjakuvien uskollisin yleisö löytyy Yhdysvalloista. Hänen läpimurto-työnsä oli yhteensä 35-osainen, fantasiasaiheinen lapsuuskuvaus Skeleton Key, jonka ilmestyminen alkoi 90-luvun puolivälissä.

”Skeleton Key otettiin hyvin vastaan, joka oli hyvin ystävällistä, sillä se oli hienoinen sotku”, luonnehtii Watson kokonaisuutta.

”Skeleton Key oli temaattisesti epäyhteinen työ. Seuraavassa sarjakuvassani, Geishassa keskityin rakentamiseen ja suunnittelin paremmin tarinan alun ja lopun. Opin paljon enemmän hahmojen, teemojen ja rakenteen kirjoittamisesta.”

Työ Geishan parissa toimi pohjana Watsonin seuraaville töille, Breakfast After Noon:ille ja Slow News Day:lle. Kaikkien Watsonin sarjojen ytimessä

ovat ihmissuhteet, oli sitten kyse Geishan tieteiskuvitelmasta tai Slow News Dayn työpaikkadraamasta. Watsonin toiseksi uusin sarjakuvakokonaisuus Love Fights leikkii teemalla lisäämällä supersankarisarjakuvista tuttuja elementtejä. Siinä kaksi supersankarisarjakuvien parissa työskentelevää rivitaitelijaa tasapainottelee uran ja ihmissuhteiden välillä maailmassa, jota oikeat supersankarit kansoittavat.

”En ole varsinaisesti innostunut supersankareista, mutta minua kiinnostaa tapa, jolla amerikkalainen sarjakuvateollisuus toimii ja miten taide ja kaupallisuus sen sisällä törmäävät. Tarina on vertauskuva amerikkalaisesta sarjakuvan julkaisukulttuurista, jossa tekijät ovat markkinoiden armoilla. Samoin tarinan hahmoja heittelevät tapahtumat, joihin he eivät voi vaikuttaa ja jotka vaikuttavat heidän rakkaus- ja työelämäänsä.”

Love Fightsin taustalla ovat Watsonin omat kokemukset työstä Marvel-yhtiön palkollisena. 2000-luvun alussa konkurssin partaalta palannut Marvel kokeili uusia lähestymistapoja ja muun muassa palkkasi tunnettuja vaihtoehtosarjakuvantekijöitä työskentelemään hahmojensa parissa. Watson päätyi kirjoittamaan vesimies Namorin lehteä vuosina 2003 ja 2004.

”Tyttäreni oli juuri tuolloin syntynyt, joten olin hyvin kiitollinen työstä ja palkkiosta. Yritin ympätä hahmon ympärille romanttisen draaman, mutta lopulta supersankarit ovat oikeastaan hyviä vain hakkaamaan toisiaan – eivät suukottelemaan. Vesimies maksoi kuitenkin vuokran”, Watson hymähtää.

Angoulëmessä voi brittitiekijäkin päästä kattokruunujen loisteeseen.

